

РЕШЕНИЕ

№ 39754

гр. София, 28.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разглежда дело номер **8359** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи, вр. чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба, подадена от А. Н. Г. срещу заповед № 4332 з - 860/9.7.2025 г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.
Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена в нарушение на административно-производствените правила; на материалния закон и в несъответствие с целта му.
Твърди, че е нарушено правото му на защита, като не е дадена пълна възможност да участва в дисциплинарното производство. Нарушен е чл. 207, ал. 3 и 7 ЗМВР като не е дадена възможност да се запознае с цялата преписка, а се е запознал само със справка от 10.6.2025 г. Същевременно е съществувал файл, съдържащ сигнал за неизпълнение на задълженията, който не е предоставен. Записите от камерите също не са предоставени за запознаване. Не се установява дали е налице предупреждение, че е извършвано заснемане.
Твърди нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК – относно посочване на фактическите и правни основания за издаването. Посочено е нарушение на чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР, вр. чл. 199, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗМВР – „небрежност“, а същевременно се сочи, че е налице „неизпълнение на служебните задължения“ – нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР, като за последното нарушение е предвидена императивната норма на чл. 200, ал. 1, т. 11, пр. 1 ЗМВР, съгласно която се налага дисциплинарно наказание „порицание“. Тази неправилна квалификация е довела до съществено нарушение. Липсва яснота дали деянието е чрез действие или бездействие.
Органът умишлено е спестил, че жалбоподателят, при извършване на проверка на С. Г. М., е

съставил фиш за това, че лицето се е движело по пътна лента, сигнализирана само за превозни средства от редовните линии на обществения транспорт. Предвид проверката, следва да се приеме, че наказаният служител е изпълнил служебните си задължения.

Твърди, че е дал обяснения, но те не са обсъдени.

Твърди нарушение на материалния закон. Не са изяснени времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Оспорва изцяло това, че по време на работа наказаният служител е извършил нарушение на служебните задължения – не е включил използвал средствата за видеозаснемане – персонална полицейска видеокамера, от началото на проверката на л.а. с рег. [рег.номер на МПС] , с водач С. Г..

Преди и след датата на нарушението са представени множество докладни записки, с които се сигнализира за проблеми с тези камери. За същото нарушение вече е наказан друг служител – Р. С. В.. Не е ясно в какво се състои изпълнителното деяние. Няма мотиви относно субективната страна и формата на вината, относно това как са определени вида и размера на наказанието. Не е отчетено цялостното поведение на служителя, вкл. и това, че е дългогодишен служител. Твърди нарушение на чл. 206, ал. 2 ЗМВР.

Ответникът – началник отдел „Пътна полиция“ на СДВР, оспорва твърденията по жалбата. Твърди, че са спазени процесуалните и материално-правните норми. Налице са данни за извършено нарушение. Налице е пълно съвпадане между фактическата и правната обстановка. Изложени са в достатъчна степен мотиви. Следва да се има предвид и обобщената справка от 10.6.2025 г., с която жалбоподателят е запознат. Заповедта е съобразена с целта на закона.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и в законоустановения срок

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността младши инспектор автоконтролър I степен, 01 група „Пътен контрол и организация на движението“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Със заповед № 4332р-453/16.4.2025 г. е разпоредено да се извърши проверка във връзка с постъпили данни за извършени нарушения на младши инспектор А. Н. Г. и младши инспектор Р. С. Л.. Заповедта е издадена във връзка с писмо от 14.4.2025 г. на ОПП-СДВР, ведно със сигнал за файл от 2.4.2025 г. относно съобщение, постъпило на телефонна линия за сигнали от 7.4.2025 г. на дирекция „Вътрешна сигурност“-МВР. Видно от покана на л. 32 жалбоподателят е бил запознат с тази заповед, на 18.4.2025 г.

Видно от преписката, са поискани обяснения и сведения от дисциплинарно-наказващия орган. Приложена е ежедневна форма на отчет. Съставен е на 16.5.2025 г. протокол относно прегледани видеозаписи.

Проверката е приключила със справка от 10.6.2025 г., видно от която е прието за установено, че на 2.4.2025 г., съгласно ежедневната ведомост № 4332р-100127/6.12.2025 г., младши инспектор А. Н. Г. и младши инспектор Р. С. Л. са били назначени в наряд като патрул за контрол на пътното движение за времето от 8.00 ч. до 20.00 ч. Около 14.20 ч. екипът забелязва бек автомобил „БМВ“ да се движи в лентата, предназначена само за използване на ППС от редовните линии за обществен превоз на пътници. Автомобилът е спрял посредством звуков и светлинен сигнал. Извършена е проверка. Издаден е фиш за нарушение по чл. 15, ал. 6 ЗДвП. Видно от справката са описани подробно всички процесуални действия. Жалбоподателят е запознат със справката, на 18.6.2025 г.

Изготвен е доклад от 26.6.2025 г., видно от който е прието, че при извършване на описаната проверка, приключила в 14.23 ч. жалбоподателят е приключил проверката, без да използва персонална полицейска видеокамера от самото начало на проверката. Прието е, че видно от протокола от 16.5.2025 г. се вижда, че камерата сочи към небето, като впоследствие мл. инспектор Р. С. Л. я взима и я подава на жалбоподателя, който я поставя на униформеното си облекло, като на записа се вижда спрялото МПС и че г-н С. М. /водачът на спрения автомобил/ е вече до служебния автомобил и му се предявяват документите. Комисията е приела, че е налице проява на враждебност доколкото е следвало да постави камерата си и да пусна на запис при започването на проверката.

Ето защо не е изпълнил в пълнота т. 5 от раздел III „Работа с ППК и видеорегистратор и тактика за контрол“ – т. 5 от Указания за работа на полицейските органи с технически средства за явно наблюдение – персонална полицейска камера, видео регистратор, цифрова система за управление на доказателства/ докингстанция“, предвиждащ че „Персоналната полицейска камера се закрепва/закача посредством прилежащите аксесоари /магнитна щипка или обикновена щипка на униформеното облекло или върху оборудването/.

Въз основа на тази докладна е изготвена оспорената в това производство заповед, като изцяло е възприета описаната фактическа обстановка. На основание чл. 194, ал. 2, т. 2 от Закона за министерството на вътрешните работи (неизпълнение на служебни задължения.), чл. 199, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗМВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“, за срок от три месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Прието е, че е налице небрежност в служебната дейност.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните прави изводи:

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „порицание“, за срок от шест месеца, считано от датата на връчване на заповедта, поради което е процесуално допустима.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това орган.

Спазени са установената писмена форма по чл.59 АПК и съдържание за издаване на административен акт - чл. 210 ЗМВР, съгласно който заповедта следва да съдържа извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

По съответствие на заповедта с процесуалните изисквания. Съдът намира, че при издаването на заповедта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗМВР. При издаване на заповедта, ответникът е спазил двумесечният срок по чл. 195, ал.1 ЗМВР за налагане на дисциплинарно наказание, който съдът намира, че започва да тече от момента, в който дисциплинарният орган се е запознал с всички относими факти и обстоятелства и са му станали известни нарушителя и извършеното от него дисциплинарно нарушение, т.е. събрани са всички относими към нарушението доказателства.

Съгласно чл. 206, ал.1 ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша служителя или да приеме писмените му обяснения. В конкретния случай, видно от преписката, жалбоподателят е представил писмени обяснения, на 12.5.2025 г. В тях е описал, че проверяваното лице се е движел в лентата, предназначена за

градския транспорт, с превишение на скоростта от над 50 км/ч. и след като е бил спрян за проверка се е оплаквал, че го бавят, че бърза, както и имал агресивно и заплашително поведение. Извършени били проверки за алкохол и наркотици. Съставил е фиш за нарушение. Не е изразявал корупционно поведение.

Изискани са и допълнителни такива, като на 8.7.2025 г. жалбоподателят е посочил, че поддържа вече дадените и няма да сочи нови.

Предвид така установеното следва да се приеме, че е спазен чл. 206, ал. 1 ЗМВР. Следва да се отбележи, че действително, видно от мотивите на оспорената заповед, тези обяснения не са обсъдени, но следва да се посочи, че те не съдържат обяснения за фактическата обстановка, довела до налагане на наказанието, а именно – относно това дали и по какъв начин е носена от жалбоподателя персоналната камера.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита. Освен, че са искани и са давани писмени обяснения, както и че се е запознал със справката от 10.6.2025 г., която съдържа обобщени всички събрани данни по делото, се установява, че жалбоподателят е бил уведомяван на всеки един етап от производството спрямо него. Така му е връчена заповедта за извършване на проверка, заповедта за изменението ѝ, както и справката. Отделен е въпросът, че не се установява той лично да е искал запознаване с други доказателства. Видно от дадените писмени обяснения е бил запознат с това за какви точно нарушения е образувано срещу него производство. Ето защо следва да се приеме, че не е нарушено правото му на защита.

По съответствие на заповедта с материалния закон.

На първо място, съдът намира, че по категоричен начин се установява извършването на деянието, за което жалбоподателят е бил наказан. В този смисъл обсъдените по-горе доказателства по преписката, а именно – протокола от 16.5.2025 г., видно от който е документирано преглеждането на записа от персоналната камера.

Действително се установява, видно от представените от жалбоподателя доказателства, че е имало проблеми с неработещи камери, като това е сигнализирано своевременно. Следва да се отбележи, че в случая жалбоподателят не е сигнализирал, че не работи камерата. Видно от протокола, се установява, че камерата е работила, като е била насочена към тавана и едва по средата на проверката тя е била поставена така, че да я заснема.

Посочено е нарушение на чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР, вр. чл. 199, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗМВР – „небрежност“. Неоснователно е твърдението в жалбата относно неправилната правна квалификация на деянието. В случая то е квалифицирано като „небрежно“. По арг. от чл. 11, ал. 3 НК е следвало деецът да не е предвиждал настъпване на обществено опасни последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. В случая е бил длъжен, на основание т. 5 от раздел III „Работа с ППК и видеорегистратор и тактика за контрол“ – т. 5 от Указания за работа на полицейските органи с технически средства за явно наблюдение – персонална полицейска камера, видео регистратор, цифрова система за управление на доказателства/ докингстанция, предвиждащ че „Персоналната полицейска камера се закрепва/закача посредством прилежащите аксесоари /магнитна щипка или обикновена щипка на униформеното облекло или върху оборудването/.

Видно от установената фактическа обстановка е и могъл да я предвиди.

В заповедта е посочено изрично, че е налице небрежно поведение, именно което е основание за ангажиране на отговорността по чл. 199, ал. 1, т. 3 ЗМВР. Ето защо не споделя становището на жалбоподателя за неправилна правна квалификация. Тази неправилна квалификация е довела до съществено нарушение. Липсва яснота дали деянието е чрез действие или бездействие.

Налице са мотиви относно вида и тежестта на наказанието. Макар и лаконично, е са изложени мотиви относно това дали служителя е наказван, награждаван относно това дали има наложени

наказания.

По разноските. С оглед изхода на делото жалбоподателят дължи разноси за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 АПК, настоящия съдебен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. Г., ЕГН [ЕГН] срещу заповед № 4332 з - 860/9.7.2025 г. на министъра на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА А. Н. Г., ЕГН [ЕГН] ДА ЗАПЛАТИ на СДВР сумата от 100 лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно /чл. 211, изр. последно ЗМВР/.